

som hjelme er en græsart, og en sådan bevoksning bør ikke bringe strandbredden udenfor kystfredningen. Lovforslaget har valgt samme beskrivelse som naturfredningsloven: Strandbredder og andre kyststrækninger, hvor der ikke findes sammenhængende grænsvar eller anden sammenhængende landvegetation (§ 46, stk. 1). Denne afgrænsning vil for visse strækningers vedkommende formentlig betyde en vis udvidelse i forhold til 1906-lovens kriterium. Man finder imidlertid dette rimeligt, og en ensartet afgrænsning i de to love har fordele.

De forekomster (materialer), som nævnes i kystfredningsloven af 1906, er sten, ler, sand og grus. Lovforslaget skal gælde alle særlige forekomster, således som sten- og grusloven gør det (§ 1, stk. 1). Denne nævner også „tørv“. Udeladelsen her skyldes alene, at der næppe forekommer tørv på strandbredder. Det har været overvejet, at indbygge hele det foreliggende lovforslag i sten- og grusloven. Det er imidlertid fundet rigtigst stadig at have en særlig lov om kystfredning. Nødvendigheden af at træffe særlige foranstaltninger for at bevare landets kyster understreges herved, og det særlige hensyn, som således skal tilgodeses kræver en noget anden detailudformning af lovreglerne end de bredere hensyn, som sten- og grusloven varetager for landet som helhed.

Således gælder sten- og gruslovens forbudsbestemmelse på landjorden en *udnyttelse* af forekomsterne. Kystfredningshensynet sigter først og fremmest på at hindre enhver materialefjernelse — uanset formålet med denne. Dette fører videre til, at man i lovforslagets § 1, stk. 2, har indføjet et forbud mod uden tilladelse at udøve visse aktiviteter på strandbredden, der for så vidt kan virke ligeså skadelig for kysten som en egentlig materialefjernelse. Ved ralindvinding anvendes forskellige fremgangsmåder såsom skrabning, gravning, sugning eller pumping. Det er klart, at sådanne handlinger i sig selv kan være til mere skade for kysten end materialefjernelsen som sådan.

Når reglerne for at opnå en tilladelse til at udnytte forekomster i jorden på strandbredder m. v. efter sten- og gruslovens § 4, stk. 1, og reglerne for at opnå en tilladelse efter nærværende lovforslags § 1 gøres ganske ens, vil der næppe blive praktiske vanskeligheder ved at arbejde med to love med omtrent samme gyldighedsområde.

Til § 2.

Kystfredningsloven af 1906 giver mulighed for, at kystkommissionen kan tillade visse, begrænsede materialefjernelser fra en i øvrigt kystfredet strandbred, bl. a. til privat brug for ejeren, til bedre sik-

ring af den kystfredede strækning og til fiskeres garn. Det kan for at undgå for mange småsager vise sig praktisk, at lignende undtagelser gøres efter den nye ordning. I § 2 foreslås der derfor givet ministeren for offentlige arbejder adgang til i bekendtgørelsesform at gøre visse mindre undtagelse fra den almindelige regel i § 1.

Til § 3.

Arbejdsfordelingen mellem de forskellige administrative myndigheder er nu præget af en klar tendens til at fritage ministerierne for større grupper af enkelt-sager. Det foreslås derfor, at ministeren kan delegerer sin kompetence til at meddele tilladelse efter bestemmelserne i § 1 til vandbygningsvæsenet.

Målet med lovforslaget er som anført blandt andet at sikre, at der i kystfredningspolitikken kan følges en ensartet, langsigtet linje fælles for hele landet. Det bør derfor være en for hele landet fælles myndighed, der administrerer kystfredningsloven.

For at opnå nødvendig koordination med administrationen af sten- og grusloven, foreslås nævnte lovs § 4, stk. 2, ændret således, at også tilladelse efter sten- og gruslovens § 4, stk. 1, til udnyttelse af forekomster i jorden kan gives af vandbygningsvæsenet, når andragendet vedrører arealer, der omfattes af kystfredningslovens bestemmelser.

Det skønnes rimeligt, at der som foreslået i stk. 2 sker offentliggørelse af andragender om tilladelse til at anvende strandbredder til formål, som almindeligvis er forbudt. Dette stemmer med den gældende ordning efter 1906-loven og med sten- og grusloven (§ 4, stk. 2).

Til § 4.

Klagebestemmelserne foreslås affattet på samme måde som i sten- og grusloven.

Til § 5.

Det må anses for rigtigt allerede ved tilladelsens udfærdigelse at tilkendegive, at en nyvurdering af den tilladte virksomhed under alle omstændigheder skal ske efter 5 års forløb.

Bestemmelsen i stk. 2 om vilkår er ikke udtømmende. Det er imidlertid fundet rigtigt i loven at angive visse vilkår, som må skønnes at få særlig betydning, ligesom et lovgrundlag for krav om begrænsning og tilbagekaldelse, sikkerhedsstillelse samt etablering af tilsyn bør foreligge. De opregnede vilkår er i øvrigt for en væsentlig dels vedkommende i overensstemmelse med bestemmelserne i sten- og gruslovens § 7, stk. 2, og § 11.

Til § 6.

Bestemmelsen svarer i princippet til sten- og gruslovens § 8.